

I

Florin Pindaru

I

Trece luna peste bolta
Ceriului de nestemate
Cu-argintatul ei spectacol
De lumini și voluptate
Și iscându-se deasupra
Până către noi se-ntinde
Întratât încât lumina
În mocirlă se cuprinde.

Sâmburul de licărire
Prins sub stratul gros de lut
Mâine sigur plămădeală
Fi-va altui început
Cum și omul bunăoară
Coborând pieziș din stele
S-a-nglodat pe sine însuși
În rovina soartei rele.

Biet aluat răsfământat
Slab, urât și-n suferință
Cât necaz a strâns înaltul
Într-o singură ființă!
Din noian de stele lucii
Azvârlit în zări închise
A rămas din om atâta
Carne pe-un schelet de vise.